

Sygn. akt III AUa 1031/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Janina Cieślikowska SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji K. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 21 czerwca 2012 r. sygn. akt IX U 2208/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu IX Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni K. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 17 października 2011 r., odmawiającej przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Decyzją z dnia 18 czerwca 2001 r. wnioskodawczyni, ur. (...), uzyskała prawo do emerytury od dnia 15 sierpnia 2001 r., czyli od osiągnięcia wieku 55 lat.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto jej przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom (1965, 1968-1978, 1981-1982, 1989-1993 i

1996) i staż 36 lat i 1 miesiąc okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 104,91%.

Wnioskodawczyni nadal, w różnych okresach i w różnym wymiarze czasu, kontynuowała (do października 2010 r.) ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Zakład systematycznie dokonywał przeliczenia świadczenia w następstwie powtarzanych przez wnioskodawczynię wniosków o doliczenie stażu i waloryzował jej świadczenie.

W dniu 29 kwietnia 2009 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury po emeryturze. Wniosek uwzględniono decyzją z dnia 25 maja 2009 r. od dnia 1 kwietnia 2009 r. Podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru wcześniej przyznanej emerytury ze wskaźnikiem 104,91%.

W dniu 18 sierpnia 2009 r. organ rentowy wydał decyzję o odmowie przeliczenia wnioskodawczyni emerytury wg art. 111 ustawy emerytalno – rentowej (części socjalnej i stażowej wg nowej kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 kwietnia 2009 r.), uzasadniając to tym, że sposób obliczenia jej świadczenia w decyzji z dnia 18 czerwca 2001 r. jest dla niej korzystniejszy.

Odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji, z wnioskiem o uwzględnienie zasad wyjaśnionych w uchwale SN z dnia 8 maja 2008 r., I UZP 1/08, prawomocnie, bez zaskarżania, oddalono wyrokiem tut. Sądu z dnia 10 listopada 2009 r., IX U 2246/2009.

Wnioskodawczyni udowodniła sumaryczny staż składkowy i nieskładkowy wynoszący 39 lat, 3 miesiące i 5 dni.

K. K., we wniosku z dnia 22 września 2011 r., domagała się przeliczenia emerytury w związku z nowelizacją „ustawy FUS” z dnia 27 lipca 2011 r., tj. z uwzględnieniem kapitału początkowego z najkorzystniejszych 10 lat przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Pismem z dnia 19 października 2011 r. ZUS wyjaśnił wnioskodawczyni, że ponowne ustalenie kapitału początkowego w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. (Dz. U. nr 187, poz. 1112) przysługuje osobom, które decyzją organu rentowego mają ustalony kapitał początkowy lub pobierają emerytury według zreformowanych zasad lub mają ustalone do nich prawo. Zgodnie z art. 173 ustawy emerytalno – rentowej kapitał początkowy ustala się ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. Wnioskodawczyni nie ma ustalonego kapitału początkowego, nie spełnia warunków do jego ustalenia i nie ma prawa do emerytury według zreformowanych zasad.

Pismem z dnia 13 czerwca 2012 r. Zakład poinformował Sąd, że nie wykona postanowienia z dnia 30 maja 2012 r. – symulacji hipotetycznego obliczenia wartości świadczenia wnioskodawczyni według zasad opisanych w art. 26 i 55 ustawy emerytalno - rentowej, ponieważ Sąd nie wskazał daty, dla której domagał się symulacji. Dokonanie waloryzacji możliwe jest dopiero z chwilą ustalenia prawa do świadczeń i zarejestrowania sprawy w systemie osób uprawnionych do emerytury. Brak symulacji jest bez znaczenia, gdy wnioskodawczyni nie spełnia wymogów z art. 55 ustawy emerytalno – rentowej.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem spośród przesłanek wskazanych w art. 55 ustawy emerytalno – rentowej spełnia ona tylko jedną w postaci kontynuowania ubezpieczenia emerytalno – rentowego po osiągnięciu w dniu 15 sierpnia 2006 r. wieku emerytalnego. Sąd podkreślił, że z wnioskiem o przyznanie emerytury wnioskodawczyni wystąpiła już w 2001 r., natomiast po dniu 31 grudnia 2008 r., o której to dacie mowa w ww. przepisie, wystąpiła ona jedynie z wnioskiem o przeliczenie świadczenia emerytalnego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni. Wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2009 r., z tego względu, że zgodnie z treścią uchwały SN z dnia 10 września 2009 r. I UZP 6/2009 nie jest możliwe jednoczesne zastosowanie przepisów art. 53 i 110 ustawy emerytalnej, a ponadto Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11 stwierdził, że art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Złożyła również wniosek o zmianę zaskarżonej decyzji ZUS i przyznanie jej świadczenia, którego wysokość obliczy się według nowych zasad, bowiem wbrew temu, co stwierdził organ rentowy i Sąd Okręgowy spełniła wymagania do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej według nowych zasad. Dodatkowo apelująca wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy z uwagi na fakt, że na posiedzeniu Sądu w dniu 21 czerwca 2012 r. odczytano jej pismo ZUS, którego wcześniej nie otrzymała, w związku z czym nie miała możliwości ustosunkowania się do jego treści.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych i wyczerpujących ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, jak też zastosował właściwe przepisy prawne, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni przychyła się do powyższych ustaleń oraz dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawczyni i złożonych przez apelującą wniosków w pierwszej kolejności należy wskazać, że wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2009 r., wydany w sprawie IX U 2246/2009 jest prawomocny, wobec czego żądanie jego uchylecia w rozpoznawanej sprawie oraz wszelkie zarzuty dotyczące tego orzeczenia nie mogą być przedmiotem rozpoznania apelacji. Także żądanie ponownego rozpatrzenia sprawy z uwagi na doręczenie wnioskodawczyni pisma organu rentowego dopiero na rozprawie poprzedzającej wydanie zaskarżonego obecnie wyroku jest pozbawione podstaw, z tego względu, że miało ono charakter stricte informacyjny i nie dotyczyło żadnych merytorycznych oraz istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii.

Przechodząc do meritum sprawy należy wskazać, że bezsporne było, iż K. K., w następstwie złożenia przez nią wniosku o emeryturę w związku z ukończeniem 55 lat, przyznano przedmiotowe świadczenie od dnia 15 sierpnia 2001 r. Nie było także sporu, co do tego, że w następnych latach wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie. Spór sprowadzał się natomiast do rozstrzygnięcia, czy wnioskodawczyni spełniła przesłanki do obliczenia emerytury w oparciu o przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W myśl ww. artykułu ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Przepis ten, jak to słusznie wskazał Sąd I instancji, umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na podstawie starych zasad (art. 27 ustawy, tj. urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy osiągnęli wiek emerytalny: kobiety – 60 lat, mężczyźni – 65 lat oraz posiadającym okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), ale według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., tj. na podstawie art. 26 tej ustawy. Możliwość taka jest jednak uzależniona od spełnienia kilku warunków, a mianowicie kontynuowania zatrudnienia po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (kobiety 60 lat, mężczyźni – 65 lat), a także wystąpienia z wnioskiem o świadczenie nie wcześniej niż po dniu 31 grudnia 2008 r. oraz stwierdzenia, że takie świadczenie, tj. obliczone na podstawie art. 26 ustawy emerytalno – rentowej będzie wyższe od obliczonego zgodnie z zasadą wynikającą z art. 53 tej ustawy.

Jakkolwiek wnioskodawczyni, urodzona w (...) r., kontynuowała pracę po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, tj. po 2006 r. oraz posiada odpowiedni staż ubezpieczeniowy, tak jednocześnie z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpiła już w 2001 r., co uniemożliwia zastosowanie w jej przypadku regulacji z art. 55 ustawy emerytalno - rentowej. Nie ma przy tym znaczenia, że pierwszy wniosek o emeryturę dotyczył przyznania prawa do emerytury wcześniejszej. Przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jasno i wyraźnie wskazuje, że z możliwości obliczenia emerytury wg nowych zasad mogą skorzystać tylko ci ubezpieczeni urodzeni przed 1949 r.,

którzy z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpią nie wcześniej niż po dniu 31 grudnia 2008 r. i którzy nie mają ustalonego świadczenia na zasadach dotychczasowych.

W związku z tym, że wnioskodawczyni tego ostatniego warunku nie spełniła, słuszne jest orzeczenie Sądu Okręgowego o oddaleniu jej odwołania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.

R.S.